

Palestinská samospráva

W da.wikipedia.org/wiki/Palæstinenserloven

Bidragssydere til Wikimedia-projekter

Palestinský zákon odkazuje na zvláštní zákon ze dne 3. března 1992 , který udělil kolektivní azyl 321 libanonským Palestincům , kteří byli dříve odmítnuti.

Pozadí

Palestinci cestovali z Libanonu do Dánska v letech 1990 a 1991 , kde hledali azyl na základě tvrzení, že byli v Libanonu pronásledováni. ^[1] Ale zpřísnění praxe případů v Ředitelství pro cizince a v Radě pro uprchlíky pod vládou KVR na podzim roku 1989 znamenalo, že předchozí praxe automatického udělování azylu Palestincům z Libanonu byla změněna, takže případy byly nyní posuzována individuálně. To přispělo k hodnocení, že 321 Palestinců nebylo v Libanonu pronásledováno, a proto byla jejich žádost o azyl zamítnuta.

Po odmítnutí se skupina 96 Palestinců rozhodla obsadit kostel Enghave a krátce poté, mezi 7. a 8. zářím 1991, kostel Blågårds , kam je farářka Lisbeth Søe pozvala dovnitř. Okupace kostela Blågårds trvala více než pět měsíců. ^[1]

Palestinci vzbudili sympatie u řady dánských organizací i jednotlivců. 600 dánských kněží podepsalo dopis na podporu požadující povolení k pobytu , dánští BZers obsadili ředitelství pro imigraci a ministerstvo spravedlnosti na protest proti zamítnutí azylu. Podpůrná skupina byla později nazvána „ *koalice BZers, kněží a humanistů* “.

O prosazení se snažila také lobbistická organizace Landsforeningen af Danske Flygtningevenner , která byla založena 1. března 1986 s pomocí a radami radikála Bernharda Baunsgaarda a Ebba Strange z

SF , kteří několik let podporovali touhu Palestinců po azylu. povolení k pobytu, stejně jako kulturní osobnosti jako Savage Rose , Kim Larsen , Anne Marie Helger a Lone Hertz obhajovaly Palestince.

března 1992 se většina ve Folketingu sestávající ze sociální demokracie , radikální levice a Socialistické lidové strany rozhodla obejít vládu KV a udělit kolektivní povolení k pobytu všem Palestincům, kteří zůstali v Dánsku déle než 12 měsíců. Zákon byl hovorově označován jako *Palestinský zákon* . Bezprostředně po adopci se mnoho Palestinců rozhodlo vrátit se do Libanonu oslavit povolení k pobytu v Dánsku – navzdory skutečnosti, že tvrdili, že byli v Libanonu pronásledováni. ^[1] Dále se ukázalo, že 312 z 321 údajně pronásledovaných Palestinců cestovalo v letech 1990 a 1991 tam a zpět mezi Dánskem a Libanonem a Sýrií , zatímco hledali v Dánsku azyl, mimo jiné kvůli uzavření manželství. ^[3]

Podpurná skupina brzy poté vydala knihu popisující úspěšnou politickou akci. ^[4]

Takto 321 Palestinců

Studie z roku 2003 ukázala, že 42 procent z 321 lidí, kterým byl udělen azyl, bylo od té doby odsouzeno za trestný čin a že 74 procent z nich mělo nějakou formu transferového příjmu, včetně předčasného důchodu. ^[5] Odhad z roku 2005 ukázal, že 56 procent dětí okupantů palestinských kostelů bylo potrestáno za zločin. ^[1]

Přehled ^[6] z roku 2011 ukázal následující:

- 245 nebo 76 procent. získali dánské občanství (od 1. března 2011)
- V období 2007-2009 získalo veřejné blaho 241. Po odečtení 26 lidí, kteří jsou v důchodovém věku, to odpovídá 82 procentům. Přepočteno na zaměstnance na plný úvazek, jen v roce 2009 jich bylo 218, kteří žili z převodů. Je zde také 26 lidí narozených před rokem 1945.

- 179 nebo 56 procent. byl odsouzen za trestný čin v období 1992-2009. Těch 179 je rozděleno takto: nepodmíněný trest odnětí svobody (32), podmíněný trest odnětí svobody (31), peněžitý trest (114), jiný (2)

Čísla pro skupinu jsou vysoká, což lze také vidět ve vztahu k obecným statistikám o kriminalitě ^[7] ze Statistics Denmark v roce 2010, které ukázaly, že Palestinci bez státní příslušnosti byli na vrcholu s indexem 237 (průměr je index 100).

Výpočet z roku 2017 ukázal, že 67 z 321 lidí bylo odsouzeno k trestu odnětí svobody a 137 dostalo pokutu nebo něco jiného (včetně vazby, zrušení obvinění s varováním a vazby) za trestný čin. V roce 2016 jich bylo 189 na nevěkové veřejné sociální péči, z toho 122 v předčasném důchodu a 25 na peněžitě pomoci . ^[8]

Význam zákona pro pozdější dánskou uprchlickou a imigrantskou politiku

Zvláštní zákon (*palestinský zákon*) je událostí, která hluboko poznamenala pozdější dánskou uprchlickou politiku.

V červenci 2006 byl každý čtvrtý Palestinec/potomek s dánským pasem nebo povolením k pobytu v Libanonu, když Izrael zaútočil na palestinské uprchlické tábory v Jižním Libanonu. 5 800 Palestinců/potomků – z celkového počtu 22 509 – bylo letecky dopraveno domů, což pro státní pokladnu stálo 60 milionů DKK. Toho politicky využila Dánská lidová strana. ^[9]

Palestinský zákon také nabyl na významu v roce 2009, kdy odmítnutí iráčtí žadatelé o azyl obsadili kostel Brorsons v Nørrebro, aby zvrátili rozhodnutí Rady pro uprchlíky. Případ se stal zúčtováním s dánskou imigrační politikou a informace o rozsahu zločinu Palestinců žádajících o azyl v roce 1992 opět nabyly politického významu. ^[10] V opakovaných průzkumech veřejného mínění více

než dvě třetiny respondentů podporovaly posláním Iráčanů domů. Ve víkendových novinách Vestergaard napsal, že je rozumné vnímat podporu a repatriaci jako reakci na zvláštní zákon z roku 1992. [11]

Peter Wivel v článku ve Weekendavisen popsal zvláštní zákon jako „katastrofu, které dnes pravděpodobně všechny tři strany litovaly“. [1] . Za katastrofální označila zvláštní zákon i Dánská lidová strana a informace o pozdější špatné integraci opět politicky využila, například v roce 2011 tvrzením, že jde o varování, co se stane, pokud S-SF vyhraje volby . [5] . Venstreův zpravodaj pro integraci Karsten Lauritzen popsal palestinský zákon jako „poučení, že byste neměli znovu vytvářet zvláštní zákony“. [5]

V úvodníku v Jyllandsposten v roce 2011 s názvem „Tossegodhed“ byl palestinský zákon zdůrazněn jako „definice politického nesmyslu a romantismu před rokem 2001“. [5]

V roce 2012 využila skupina více než 60 odmítnutých iránských a syrských žadatelů o azyl kostel sv. Štěpána v Nørrebro jako domov hladovky. Palestinský zákon byl opět zdůrazněn jako nešťastná zkušenost a ministr spravedlnosti Morten Bødskov dal jasně najevo, že nemůžete protestovat ani držet hladovku za zvláštní zacházení.

Reference

1. ^ Blågårdův syndrom. Recenze knihy "154 dní. Zpráva o palestinském azylu v Blågårds Kirke". Nils Ufer. *Weekendavisen* , 3. sekce, 29. května 1992
2. ^ Leder i Jyllandsposten 21. dubna 2005, citováno zde Archivováno 2017-06-25 na Wayback Machine
3. ^ 154 dní. „Zpráva o palestinském azylu v kostele Blågårds.“ The Danish Support Group od Anne M. Sørensen (ed.), 168 stran. *Forlaget Politik Revy a Forlaget Klim* , 1992. WorldCat Archived 2015-02-18 at the Wayback Machine

4. ^{a b c d} ^Přejít nahoru na: "Leader: Crazy Goodness" .
*Jyllandsposten. 7. 5. 2011. Archivováno z originálu 12. 3. 2021 .
Načteno 18. února 2015 .*
5. ^ Politika individuálních osudů. Recenze knihy „Kirkeasyl – Bitva o pobyt“ Weekendavisn 12. srpna 2011
6. ^ Krvácející rány sociálních demokratů. Berlingske Politko 22. srpna 2011
7. ^ Dáma v politické hře. Recenze knihy "The odmítnutý"
Weekendavisen 19. srpna 2011
8. ^ Berlingske Mener. Berlingske Tidende 26. května 2012

Externí odkazy

- Návrh zákona o povolení k pobytu pro Palestince bez státní příslušnosti z Libanonu., informační systém dánského parlamentu
- Danskeren 1991 č. 5 s. 6 f (V modlitbě za pokrytectví – příběh ztraceného telegramu)
<http://www.dendanskeforening.dk/files/files/DK-5a-1991.pdf>